

Müslümanlar Bir Vücut Gibidir

(Açıklama: Bir müslümanın başka bir müslümana, bir müslüman toplumun başka bir müslüman topluma bakışı nasıl olmalıdır? Müslümanlar arasında nasıl bir bağ vardır? Bu konu hakkında İslam Alimlerinin aşağıdaki nakilleri üzerinde düşünelim.)

[Tam İlmihal Seadet-i Ebediyye]

Tarihin her devrinde, türlü kanı taşıyan, türlü dil konuşan, başka başka âdet ve an'anelere bağlı olan milyonlarca insanın, aralarındaki farkları bırakarak, bir inanç veya fikir etrafında toplanıp, birer imperatorluk kurduklarını görüyoruz.

Böyle kurulan imperatorluk veya devletlerin en büyüğüne, en güzeline orta çağda rastlıyoruz. Hiç bozulmamış, değiştirilmemiş biricik din olan islam dininin güzel ahlaki ile bezenmiş, birbirlerini seven, yardımlaşan, çeşitli ırklardan, büyük insan topluluklarının, birleşdiklerini biliyoruz. Bu topluluğu ayakta tutan temel, Hak teâlânın emrettiği çalışkanlık, adalet, iyilik, saygı gibi din esâsları idi. Osmanlı türklerini, Sakarya kenârından, kısa bir zamanda, Viyana kapılarına götüren kuvvet, Sultan Osmanın ve çocuklarının sımsıkı sarıldıkları islam dininin, ruhu ve bedeni tekâmül ettiren ışıklı yolu idi. Çünkü, islamiyette müslümanlar birbirinin kardeşidir.

[Cevab Veremedi]

İslam dininin koyduğu hükümlerin aslı ve gayesi, insanlar arasındaki ihtilafların yok edilerek, hepsinin saadet ve menfaatlerini aralarında müşterek kılmaktır. Kur'ân-ı kerim, beşer lisânlarının en güzeli olan, arab lisânı üzerine indirilmiştir. [Arab güzel demektir. Lisân-ül-arab demek, en güzel lisân demektir.] Farzlarda ve diğer ibadetlerde bütün milletler ve kavimler eşid tutulmuştur. Hac farızası ile de, Mekke-i mükerreme ve Medine-i münevvere bütün islam milletlerine (Ümm-ül-evtân) yani mukaddes mahal ittihâz kılınmıştır. Bir müslüman küçük yaşından itibaren, Kur'ân-ı kerim okumağa alıştıırılarak ve arabi dersler verilerek kolaylıkla arabi lisânını öğrenir. Böylece, bütün islam milletleri ile fikir alışverişinde bulunabilir. [Çünkü aralarında müşterek bir lisân te'sîs edilmiştir.] Ezan, namaz, oruç, zekât, hac, bilhâssa namazın rükünleri, Cuma namazı, cemaat ile namaz ve imama uymak gibi, umumi üsûller ile de, âdetleri farklı olan kavimleri, islamiyet, birbirine yaklaşıdırıp, müşterek bir itikada ve ibadetlere sevk eder. Mekke-i mükerreme de, bir islam merkezi ve müslümanların toplandığı bir yer olarak, onların mukaddes yerleridir. Onu sevmek, muhâfaza ve müdafaa etmek, dini bir vazîfe ve bir borçdur. Çünkü şark, garb, cenup ve şimâl memleketlerinde bulunan müslümanlar, ömürlerinde bir defa olsun birbirlerini görmemiş ve görmeleri de mümkün değildir. Yüzbinlerce müslüman, hac farızasını yerine getirmek için, Mekke-i mükerremede bir araya gelerek, ilim ve fikir alış-verişinde bulunur, dini akîde [inanç] ve sevgilerini te'kîd ederek, birbirleriyle

kaynaşırlar. İşte islamın esâs maksadı, bütün milletleri ve kavimleri, imanda, ibadetlerde ve güzel ahlakta birleştirecek, kardeş yapmaktır. [Dünyanın her neresinde ve] hangi zamanda olursa olsun, islamiyete uyanlar, uydukları müddetce, izzete, saadete ve muvaffakiyete kavuşurlar. Şimdi de, yeryüzündeki bütün müslümanların, ehl-i sünnet itikadında birleştiklerinde, asırlardan beri olduğu gibi, eski islam kuvvetini ve şerefini kazanıp, birbirleri ile sevişeceklerine, âlemin huzur ve saadet ile dolacağına hiç şüphe yoktur.

[Dinimizislam.com sitesi]

Bütün müslümanlar bir ailenin fertleri, hatta bir vücut gibidir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Birbirine karşı muhabbet ve merhamette, müminler, bir vücut gibidir. Vücudun bir yeri rahatsız olunca, bütün vücut, rahatsız, uykusuz kalıp, onun tedavisi ile meşgul olduğu gibi, müslümanlar da birbirlerine yardıma koşmalıdır!) [Buhari]

Bu bakımdan, dünyanın öteki ucundaki bir müslümanın derdi, bizim derdimiz demektir. Ona yardım etmek gerekir! Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Müslümanların dertleri ile ilgilenmeyen, onlardan değildir.) [Hakim]

Müslümanlar dünyanın çeşitli yerlerinde [mesela Bosna'da, Afganistan'da, Afrika'da, Çeçenistan'da, Irak'ta] zulme uğruyor. Diğer Müslümanların bunlara, güçlerinin yettiği ölçüde yardım etmesi, herhangi bir yardımda bulunamayanın da, dua etmesi farz olur. Dünyanın öteki ucundaki bir Müslümanın derdi, bizim derdimiz demektir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Müslümanların dertleri ile ilgilenmeyen, onlardan değildir.) [Hakim]

Yiyecek, içecek, giyecek, barınacak, canını, malını savunacak ve başka ihtiyaçları için Müslümanlara yardım etmek, hem vazife, hem de çok sevaptır. Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Bir Müslümanın sıkıntısını gidereni veya bir mazluma yardım edeni, Allah affeder.) [Buhari]

(Bir din kardeşinin ihtiyacını gideren, ömür boyu ibadet etmiş gibi sevap kazanır.) [Buhari]

(Din kardeşini savunan Müslümanı Allahü teâlâ, Cehennem ateşinden korur.) [Taberani]

(Bir mümini, bir münafığın zulmünden koruyan, Cehennem ateşinden korunur.) [Ebu Davud]

(En kıymetli amel, bir müminin sıkıntısını gidermek, borcunu ödemek veya karnını doyurmak suretiyle onu sevindirmektir.) [Taberani]

(Din kardeşinin aleyhinde konuşulurken, onu savunmaya gücü yeterken, susanı, Allahü teâlâ dünya ve ahirette zelil eder.) [İbni Ebiddünya]

İmam-ı Rabbani hazretleri de buyuruyor ki:

(İşte bugün, her Müslüman, elinden gelen yardımı yapmayıp, İslamiyet baskı altına düşerse, yardımı esirgeyen her Müslüman, ahirette mesul olur. Bunun için kuvvetim olmadığı halde, yardıma koşmaya özeniyorum. Güçlükleri yenerek, İslamiyet'e ufacak bir hizmet edebilmek yolunu arıyorum. "İyilerin çoğalmasını isteyen de, onlardan sayılır" buyuruldu.) [1/47]

(Bugün İslamiyet'e yardım için az bir şey vermek, binlerce altın vermiş gibi kıymetlidir. Hangi talihliye, bu büyük nimet ihsan edilirse, ona müjdeler olsun! Dinin yayılmasına hizmet eden, cihad sevabına kavuşur. Hele bu zamanda Müslümanlara yardım etmek daha güzel, daha sevaptır.) [1/193]

(Dua ordusunun askerlerinin kalbleri kırık olduğu için savaş ordusunun askerlerinden daha ileridir. Dua ordusunun askerleri, gaza ordusunun askerleri, onların bedenleridir. O halde, gaza ordusunun askeri, dua ordusu olmadıkça, iş başaramaz. Çünkü ruhsuz bedene hiçbir yardımın faydası olmaz.) [3/47]

Eğer bir Müslüman, diğer Müslümanlara eli ile, malı ile yardım edemiyorsa, dua ederek yardım etmelidir! Bir hadis-i şerifte de buyuruluyor ki:

(Müslümanın, Müslüman üzerindeki hakkından biri, ona gıyabında dua etmektir.) [Deylemi]

Hiçbir yardım yapamayan dua etmelidir. Duanın belli bir zaman ve saati yoktur. Hemen edilmelidir.

[İslam Alimleri Buyuruyor ki:]

Yetmez mi?

Peygamberimiz olmadan önce Eshab-ı kiram diye bir şey yoktu. Hatta, bilakis çok vahşi bir kabileydi. Dirî dirî evlatlarını gömüyorlardı. Hak, hukuk hak getire. Yok. Sonra devamlı birbirleriyle harp ediyorlardı, kavga ediyorlardı. Mücadele veriyorlardı. Düşmandılar birbirlerine düşman. Her kabile bir devlet, diğerine düşman. Sonra Allahü teala Peygamberimizi gönderdi. (Aleyhissalatü vesselam.) Aynı o düşman olan kabileler, o düşman olan kişiler ve insanlar, birbirleri için canlarını feda edecek kadar sever hale geldiler. Kavga gürültü ne abi, yok da, kalb kırmak şu bu yok da; din kardeşi için kendi canını feda edecek hale geldiler. Öyle bir olgunlaştılar ki, nitekim Cenab-ı Hak Kur'an-ı kerimde nimet olarak bu yetmez mi size, buyuruyor. Cenab-ı Hak siz birbirinizi öldürüyordunuz, birbirinize düşmandınız, sonra aranızda bir muhabbet verdim, sevgi verdim, birbirinizin uğruna canlarınızı feda edecek duruma geldiniz. "Ehl-i sünnet demek muhabbet demektir. Sevg demektir. Birbirlerini sevmeyenler Ehl-i sünnet olamazlar. Nasıl sevecekler birbirlerini? Eshab-ı kiram Peygamberimizi nasıl sevdilerse, öyle "sallallahü aleyhi ve sellem." Eshab-ı kiramın çok üstünlükleri var. Çok meziyetleri var. Çok kıymetli insanlar, ama Allahü teala onları Kur'an-ı kerimde Sure-i Feth'in son ayetinde bir ayet-i kerime ile şöyle methediyor: "Onlar birbirlerini çok seviyorlardı. Ve düşmana karşı çok serttiler. Allah

düşmanlarına karşı. Ama "Rahamahum beynehum" diye Cenab-ı Hak Eshab-ı kiramın "Onlar birbirlerini çok severlerdi." Demek ki Peygamberimizin (Aleyhissalatü vesselam) ümmeti olarak, Onun ümmeti olarak en birinci vasfımız, birbirimizi çok sevmemiz olmalıdır. Neden? Allahü teala Eshab-ı kiramı Kur'an-ı kerimde onların pek çok diğer vasıfları, pek çok üstünlükleri olduğu halde ilimlerinden, ibadetlerinden, cihadlarından bahsetmiyor; Cenab-ı Hak, Kur'an-ı kerimde. Kur'an-ı kerimde Allahü teala, Eshab-ı kiramı yalnız bir vasıflarıyla methediyor. O da Onlar rahamahum beynehum, onlar birbirlerini çok seviyorlardı, diyor Cenab-ı Hak.

Cenab-ı Hak buyuruyor ki Kur'an-ı kerimde mealen Eshab-ı kiram için. "Siz müslüman olmadan evvel hep birbirinize düşmandınız. Hergün kabileler savaşı, herkes birbirini öldürüyor. Hiç kimsenin kimseyi taktığı yok. Düşmanlar idiniz. İslamiyet geldi, müslüman oldunuz. O kadar birbirinizi sevdiniz ki artık kardeşliğin üstünde başka bir hal oldu size. Din kardeşiniz için herşeyinizi feda edecek hale geldiniz. Daha demin birbirinizi öldürüyordunuz. Şimdi din kardeşiniz için canınızı feda edecek hale geldiniz. Cenab-ı Hak buyuruyor ki nimet olarak bu size yetmez mi?" Böyle düşmandınız bugün dost oldunuz. Kimin sayesinde? Müslümanlık sayesinde. Peki nimet olarak bu size yetmez mi? İşte müminler öyle. Kimin nereden geldiği belli değil, herkesin ayrı memleketi, ayrı havası, ayrı tavası, ayrı çok şeyi var ama Camiye gelince, buraya gelince herşey bitti. Ne oldu? Oldu Cennet hayatı.

Bir vücut gibi olmak

Âdet-i ilahi şöyledir ki, İslamiyet'te bir emîr vardır, herkes ona itaate mecburdur. İslam devletlerinin başarısı bundan olmuştur. Tabii emîr de, krallık yapmamıştır, başucunda Şeyhülislam vardı. Allahü teâlânın dinine muhalif bir iş yapmamak için, önce ona sorardı. Kendi müşavere heyeti de vardı. Onlara danışıp istişare ederdi, sonra karar verince, artık o karardan dönüş olmazdı. Padişahın emrini uygulamanın dışında, başka bir maksatla emir veren yoktu. Başarmak, emîr olan o bir kişinin emirlerine uymakla mümkündür; çünkü muhatap odur. Himmet, yardım onun vasıtasıyla gelir. Ona itaat ve sevgi, başarıyı getirir. Allahü teâlâ, dinine hizmet etme yetkisini bir kişiye vermiş, aynı anda iki kişiye vermemiştir. O bir kişiye, itaat edenler, başarıya ulaşmışlardır.

Onun yetki verdiklerine de, itaat ve sevgi gerekir. Yetki verdiklerinin tek vazifesi vardır, o da sadece onu taklit etmek, onun yolunda gitmektir. Onların kendi akıllarıyla herhangi bir şey yapması, fiilen işi yıkmaktır. Eğer kendinden bir şey ilave ederse, o ilave ettiklerinin hepsi boştur, faydasızdır, hatta zararlıdır. Madem kendisi bir vekildir, aslına uymak zorundadır. Arada mesafenin oluşu, ayrı düşüncelerin, ayrı görüşlerin olmasını gerektirmez. Ancak o zaman yekvücut ve yek cihet olabilirler. Ancak o zaman yek kalb olabilirler. Müslümanlar, bir kalb olacak. Peygamber efendimiz, (Ümmetim bir vücut gibidir) buyuruyor. Bir vücutta iki kalb, sekiz göz, kırk kulak olmaz. O zaman o, vücut olmaz zaten. Herkesin kalbi, bir kalb olacak. Herkesin gözü aynı göz, kulağı da aynı kulak olacak. O zaman başarılı olunur.

[Menkıbe]

Peygamber efendimiz, Medîne-i münevverede daha sıkı bir bağıllığın te'sisi için, hicret eden Muhacirleri ve onları evlerinde barındıran Ensârî birbirlerine kardeş yaptılar. Hazret-i Ali en sona kalınca, unutuldu sanarak; "Yâ Resûlallah! Beni unuttunuz mu?" diye sormuştu, O zaman Alemlerin efendisi; "Sen, dünyâda ve âhirette benim kardeşimsin" buyurmuştu. Bu kardeşlik maddî ve manevî yardımlaşma esâsına dayanıyordu. Böylece yurtlarından, yuvalarından ve akrabalarından ayrı kalmanın mahzunluğu bir mikdar da olsa giderilmiş olacaktı.

Zâten Medîneli müslümanlar (r.anhüm), Allahü teâlânın dînini yaşayabilmek ve yayabilmek için memleketlerini terk eden muhacir kardeşlerine bağrımlarını açmışlar, evlerine buyur etmişler, onlara her türlü yardımı yapmak için canla başla çalışmışlardı. Bu kardeşlik te'sisi ile birbirlerine daha candan sarıldılar. Resûlullah efendimiz, her muhaciri, mizacına uygun olan bir ensâr ile kardeş yapmıştı. Öyle ki bu kardeşlik, babalarından kalan malı paylaşacak seviyede idi.

Her Medîneli; arazisini, bağını, bahçesini, evini, mallarını... nesi varsa ikiye ayırıyor, böylece yarısını muhacir kardeşine seve seve veriyordu. Muhacirlerden Abdurrahmân bin Avf hazretleri şöyle anlattı: "Biz, Medîne-i münevvereye hicret ettiğimizde, Resûlullah efendimiz beni Sa'd bin Rebî ile kardeş yaptı. Bunun üzerine kardeşim Sa'd, bana; "Ey kardeşim Abdurrahmân! Ben, mal bakımından Medîneli müslümanların en zenginiyim. Malımı ikiye ayırdım, yarısı senindir" dedi. Ben de; "Allahü teâlâ malını sana mübarek ve hayırlı eylesin. Benim, mala ihtiyâcım yok. Yalnız beni, alışveriş yaptığınız çarşıya bir götürüver, kâfi" dedim.

Böyle bir fedâkârlık, ancak İslâm kardeşliğiyle mümkün oluyordu. Âdem aleyhisselâm-dan bu zamana kadar pek çok göç olmuştu. Fakat böylesine manâli ve yüce bir hicret; dışardan gelenler ile yerli halk arasında bu kadar muhabbeti bir kaynaşma ve samimî bir kucaklaşma olmamıştı. Nitekim Allahü teâlâ meâlen; "Müminler ancak kardeşirler" buyurdu. {Hucurât sûresi: 10) Bununla, gerçek sevgi ve samimiyetin maddî menfaatle değil, îmân ve inançla olabileceğine işaret buyuruluyordu.

Eshâb-ı kirâmdaki bu hâl, Resûlullah efendimizin bir sohbetiyle ele geçiyordu. Sevgili Peygamberimizin, mübarek kalbinden fıskıran deryalar misâli feyz ve bereketler, Eshâb-ı kiramın kalblerine akıyor, bunun netîcesinde, görülmemiş bir fedâkarlıkla birbirlerini seviyorlar ve kardeşlerini kendilerine tercih ediyorlardı.

(Netice: İslam Alimlerinin sözlerinden çıkarılacak nice neticeler vardır. Bu konudaki nakillerden çıkarılabilecek bazı dersler şöyledir:

- *İslam dininin öğrettikleri sayesinde tüm müslümanlar birbiri ile kardeş olmuştur.*
- *Müslümanlar bir vücudun parçaları gibi birbirine bağlıdır. Birinin sıkıntısı, birinin derdi diğer müslümanları da etkiler.*
- *Diğer müslümanları kardeşi gibi görmeyen, diğer müslümanların dertlerini umursamayan kişilerde bir problem vardır.)*